

MRAVENČÍ LISTY č.2

Vážení čtenáři právě vychází druhé číslo časopisu MRAVENČÍ LISTY. Snad s námi budete spokojeni i tentokrát a přejeme vám potěšení z našeho čtení.

První na co se zaměříme je jaro a svátky a významné dny s ním spojené. Pro úplnost vám připomínáme hlavně tedy Velikonoce – nejvýznamnější jarní svátky.

Původně byly Velikonoce pohanským svátkem jara. Před přibližně 3500 lety dali Židé tomuto svátku zcela nový význam svým svátkem Pesach (uchránění, ušetření), ten je oslavou vyvedení a osvobození židovského národa z egyptského otroctví. Před dvěma tisíci lety pak Velikonoce dostaly současný význam Kristovou smrtí a zmrtvýchvstáním. Svátek Velikonoc je oslavou vzkříšeného Krista, jde o nejdůležitější křesťanský svátek. Ne zcela přesná definice říká, že *Velikonoční neděle se slaví první nedělí po prvním jarním úplňku*, přesné vysvětlení najdete na stránce Kdy se slaví Velikonoce.

- Květná neděle je připomínka Ježíšova vjezdu do Jeruzaléma, začíná **svatý týden**
- Modré pondělí je nenáboženský tradiční název
- Žluté úterý je nenáboženský tradiční název
- Sazometná (škaredá) středa je lidová

- připomínka (nenáboženská tradice) Popeleční středy, ta je v roce 2017 dne 1. března
- Zelený čtvrtek je památka poslední večeře Ježíše
- Velký pátek je den umučení Ježíše
- Bílá sobota je dnem jeho pohřbení, v noci na neděli pak vstal Ježíš z mrtvých
- Boží hod velikonoční (Velikonoční neděle) je dnem vzkříšení, končí svatý týden
- Na Červené pondělí je tradiční pomlázka (nenáboženská tradice)
- Bílá neděle je druhá neděle velikonoční, nově pokřtění toho dne nosili bílé roucho

Velký pátek 14. 4. 2017

V křesťanském kalendáři je **Velký pátek** (lat. *dies passionis Domini*) pátkem před Velikonocemi, součástí Svatého týdne a velikonočního tridua. Tento den je připomínkou smrti Ježíše Krista na kříži. V západních církvích může Velký pátek připadnout na období od 20. března do 23. dubna včetně.

Liturgie

V katolické liturgii se čtou z Písma Janovy pašije často podané dramaticky nebo hudebně. Obřady pokračují přímluvnou modlitbou za církev, za papeže, za služebníky církve

a za všechny věřící, za katechumeny, za jednotu křesťanů, za židy, za ty, kdo věří v Boha, ale nevěří v Krista, za ty, kdo nevěří v Boha, za politiky a státníky, za ty, kdo trpí. Vrcholem obřadů je uctívání kříže. Eucharistie se v tento den neslaví. Podává se však svaté přijímání (z hostií, jež byly proměněny na Zelený čtvrtek).

Na Velký pátek se papež modlí *Křížovou cestu* v římském Koloseu.

Pravoslavní též eucharistii neslaví, ale třikrát se během dne scházejí k modlitbě. Velký pátek je jedním ze dnů přísného půstu.

Zvláštní bohoslužby se konají i v protestantských církvích.

Bílá sobota 15. 4. 2017

Žehnám tě, tvore vodo (článek) - **Bílá sobota**, jediný den bez liturgie, kříže zakryty, tma ... V tichu **Bílé soboty** dosáhl samého dna vítězství smrti a pohltil je. Na **Bílou sobotu** trvá církev na modlitbách u Kristova hrobu a uvažuje o jeho umučení a smrti. Oltářní stůl je obnažen a neslaví se mše svatá.

Boží hod Velikonoční 16.4. 2017

Obřady Vzkříšení otevřely hlavní **velikonoční svátek, Hod Boží velikonoční**, a s ním sváteční období osmi neděl vrcholící Hodem **božím** svatodušním

Boží hod nebo Hod Boží může být: **Boží hod velikonoční** čili slavnost Zmrtvýchvstání Páně – Velikonoční neděle; Boží hod

svatodušní čili slavnost Soslání Ducha.

Velikonoční pondělí 17. 4. 2017

Velikonoční pondělí (liturgicky Pondělí v oktávu velikonočním, někdy též Červené pondělí) je dnem, který následuje po neděli Zmrtvýchvstání Páně. České Velikonoce charakterizuje živá tradice pomlázky, konané po církevních velikonočních slavnostech převážně na Velikonoční pondělí.

My všichni tady v Mravenci slavíme Velikonoce jako všude jinde a můžeme se pochlubit kromě pletení pomlázek a malování kraslic a jinými obyčejí i bohatými oslavami, které zahrnují i náš jídelníček.

Co se u nás servíruje:

Jídelníček:

Čt	Špenát, brambory, volské oko, česneková polévka
Pá	cibulová polévka, bavorské vdolky
So	velikonoční nádivka, bramborový salát
Ne	řízek, bramborový salát
Po	alá bažant, brambor

Večeře

So	vaječná tlačěnka
Ne	variace salátů
Po	vajíčkový salát

Oslavte s námi

1. 4. Mezinárodní den ptactva

2. 4. Den porozumění autistů

3. 4. Den spodního prádla

7. 4. Mezinárodní den zdraví

8. 4. Mezinárodní den Romů

11. 4. Den osvobození politických vězňů

12. 4. Mezinárodní den letectví a kosmonautiky.

13. 4. Mezinárodní den monitoringu diabetiků

18. 4. Den památek a sídel

20. 4. Den svobody tisku.

24. 4. Den Země plus mezinárodní den skautů.

25. 4. Mezinárodní den malárie.

27. 4. Mezinárodní den smutku.

28. 4. Mezinárodní den bezpečnosti a ochrany zdraví při práci.

29. 4. Mezinárodní den tance.

Tvorba v Mravenci

Po vybledlých stránkách procházím list za listem. Čtu si ve zvoncích, čtu si v kontryhelech, čtu si ve sladších i namrzlých jeřabinách a nespěchám.

Jen pro střípky nejistot co vejdou se na blůzky namísto vzpomínek prostřihám dírky a zapnu vás v zářadří dívanky moje.

Marcela Kvašová

Antari bomba

Antari bomba antari bomba bomba. Písek vybuchne písek vybuchne. Antari bomba

Písnička od Davida Borovičky

Jarní povídání

Přišli, řekli mi sedni si a piš. Tak mi nezbylo než si sednout a psát. O čem? No přece o jaru. Jaro je neodvolatelně tady. Ptáci švitoří, tráva se zelená a na stromech jsou vidět pupence mladého listí a taky jehnědy a kočičky. To jsou ostatně první cíle včel a jiného právě se probouzejícího hmyzu. Jaro se svojí vůní půdy a chladnými rány, Jaro s častými dešťovými přeháňkami a červánky na západě. A co je na tom krásném a mladém jaru úplně nejhezčí. Lidé s milým úsměvem ve tvářích. Lidé, kteří se tolik těšili právě na tohle jaro. Lidé, kteří už měli dost podmračené oblohy v zimě a mrazu zalézajícího za nehty. Tak se tedy radujte lidé, jaro je tady.

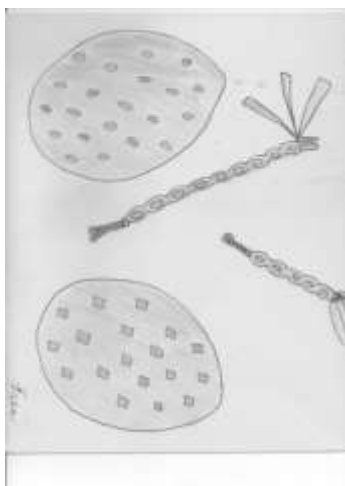
Milan Pulec

Koleda

Kropenatá slepičko, snes nám zlaté vajíčko. Zlaté vejce ach co s ním, o zlato já nestojím.

Jak by se mi ze zlata líhla potom kuřata.

Edita Černá

nakreslil Marek Frei

Gratulujeme:

K svátku vše nejlepší, hodně zdraví, spokojenosti, štěstí a pohody přejeme

20.4. Slečně Marcelle Kvašové

25. 4. Panu Marku Freiovi

Chebsko a Cheb

Historie a památky

První písemná zmínka o Chebu se objevila již v roce 1061 v listině, kterou vydal německý král Jindřich IV. Ve středověku se Cheb stal městem, kde se dařilo

řemeslníkům i obchodníkům. Poloha na pomezí Čech a Německa byla výhodná obchodně, horší už to však bylo s bezpečností.

Velký průlom ve vývoji přineslo 12. století, kdy se Cheb dostal do rukou panujícího rodu říše Hohenštaufů. Nejznámější i nejvýznamnější z nich, císař Friedrich Barbarossa, učinil město opěrným bodem své mocenské politiky vůči českým zemím. Rostoucí císařská moc se odrazila ve stavbě velkolepé císařské rezidence, tzv. falce, která měla reprezentovat novou feudální moc. Dodnes se z císařské falce " Chebského hradu, zachovalo hradní opevnění s románskými pětidílnými okny, Černá věž a románsko-gotická kaple sv. Erharda a Uršuly. V době třicetileté války byl Cheb výhodnou operační základnou pro obě bojující strany. Tehdy působil v císařském vojsku nadaný vojevůdce, vévoda Albrecht z Valdštejna, který byl velmi úspěšný.

Přes veškerou svou moc a úspěchy byl však nakonec obviněn ze spolupráce s nepřítelem a 25. února 1634 byl zavražděn. Stalo se tak v jeho příbytku v Pachelbelově domě na náměstí.

Velký zájem o spatření tohoto místa vedl už v roce 1873 k otevření městského muzea. To nabízí návštěvníkům nejen

prohlídku místnosti, kde byl Albrecht z Valdštejna zavražděn, ale i uměleckořemeslné sbírky, výstavu chebského lidového nábytku, Valdštejnskou obrazárnu a v neposlední řadě také expozici kol z dnes již zrušeného závodu Eska Dnes je Cheb po všech neradostných událostech a zvratech obdivuhodným historickým centrem oblasti na úpatí Smrčín.

Špalíček

Toto uskupení jedenácti středověkých domů ze třináctého století rozdělených úzkou Kramářskou uličkou okouzlí snad každého návštěvníka města. Komplex budov je s největší pravděpodobností pozůstatkem původní zástavby, kterou zničil požár 16. 5. 1270. Špalíček prošel v šedesátých letech náročnou rekonstrukcí. Ve Špalíčku se dnes nachází kavárna, restaurace, obchody s uměleckými výrobky a také Městská policie.

Krajské muzeum Cheb

V Pachelbelově domě, dnešním Krajském muzeu, byl r. 1634 zavražděn generalissimus rakouských císařských vojsk a vévoda Albrecht z Valdštejna. V muzeu je možné zhlédnout umělecko-historické sbírky, které se váží k dějinám Chebu a Chebska, valdštejnské památky, osobní předměty Albrechta z

Valdštejna, film o historii a současnosti Chebu, Valdštejnskou obrazárnu, expozici chebské keramiky, lapidárium. Dále je k vidění výstava výroby jízdních kol ESKA-Premiér a výstavy vážící se k životu stavitele Balthasara Neumanna a klavírního virtuóze Rudolfa Serkina.

Kostel sv. Mikuláše

Kostel byl postaven mezi lety 1220 a 1230 v románském slohu. Dodnes je zachován na původním místě v západní stěně románský portál. Za dlouhou historii kostela dvakrát vyhořely kostelní věže, v roce 1945 byly poškozeny náletem. Od tohoto roku jsou věže nahrazeny nízkým provizorním zastřešením, které slouží dodnes.

Chebský hrad

Císařská falc byla vystavěna ve 2. polovině 12. století na místě slovanského hradiště z 9. a 11. století. Ve 2. polovině 15. století byla k paláci císařské falce

přistavěna hospodářská budova, ve které byli 25. února 1634 zavražděni Valdštejnovi důstojníci. Z původního románského opevnění se zachovala Černá věž, na jejíž stavbu byl použit sopečný basalt z Komorní hůrky a část východní hradby. Nejlépe dochovanou a nejcennější stavbou falce je hradní kaple sv. Erharda a Uršuly. V západních kasematech je stálá výstava chebského kamnářství.

Klášterní zahrada

Klášterní zahrada je součástí komplexu Františkánského kláštera. O podobě románské stavby kláštera a kostela mnoho nevíme, neboť při velkém požáru města v roce 1270 byly obě stavby zničeny. Klášterní, ovocná a zeleninová zahrada, na kterou navazoval uzavřený dvůr s pivovarem a hospodářskými budovami, byla koncem 30. let 20. století s otevřením národopisného muzea v zadní části konventních budov přeměněna na okrasnou. Po obsazení kláštera a internaci řeholníků při akci "K", kterou provedly orgány totalitního komunistického režimu v roce 1950, byla zahrada opět proměněna v zeleninovou zahradu, tentokrát školní. V září 2002 byla zahrada po nákladné rekonstrukci znovu slavnostně zpřístupněna veřejnosti.

Františkánský klášter s kostelem Zvěstování Panny Marie

Po požáru v roce 1270 byl postaven gotický kostel a za účasti pěti biskupů a římského císaře Rudolfa I. 26. ledna 1285 vysvěcen. Čtyři dny na to, 30. ledna, zde byli oddáni český král Václav II. a Rudolfova dcera Guta. Vysoká věž, viditelná ze všech stran, byla přistavěna k jižní stěně chóru až v době Karla IV. Mezi chórem a křížovou chodbou je velká sakristie, kterou většina historiků mylně považuje za původní kostel. Pod její podlahou bylo archeologickým výzkumem v roce 1987 objeveno zahloubené obydlí z počátku 13. století. Kostel Zvěstování Panny Marie a křížová chodba s malovanou klenbou z 15. století jsou nejhezčí a nejlépe zachovanou ukázkou gotického stavitelství.

Výstavní a koncertní síň Klára

Bývalý kostel na Františkánském náměstí, jedna z nejhodnotnějších barokních staveb v Chebu. Interiéry kostela sv. Kláry jsou nově zrekonstruované. K vidění jsou zde expozice "Gotické sochařství z území bývalého historického Chebska" a "Evropské malířství 17. a 18. století". Za zmínku stojí i nově přestavěné vzácné varhany.

Naprostý důkaz

Karel Čapek (dokončení)

Drahý Arture, nehněvejte se, že jsem Vám dosud neodpověděla; ale měla jsem starosti, že mně Franci - to teda jsem já, rozumíš? - tak dlouho nepsal; já vím, že má mnoho práce, ale když je člověk tak dlouho beze zpráv o svém muži, tak chodí jako tělo bez duše; ale tomu Vy, Arturku, nerozumíte. Příští měsíc sem Franci přijede, tak byste sem mohl přijet také. On mi píše, že má teď moc zajímavý případ, ale nenapsal co, já myslím, že to je ta vražda Hugona Müllera; mne by to strašně zajímalo. Mně je tak líto, že se Vám Franci trochu odcizil, ale to je jen proto, že má tak mnoho práce; kdyby to bylo jako dřív, mohl byste ho vytáhnout mezi lidi nebo autem na výlet. Vy jste k nám vždycky býval tak hodný a ani teď nezapomínáte, třebaže to není tak,

jak by to mělo být; ale on je Franci tak nervózní a divný. Ani jste mi nepsal, co dělá Vaše dívka. Franci si také naříká, že je v Praze strašně horko; měl by jet sem vypřáhnout, ale on jistě sedí až do noci v úřadě. Kdy pojedete k moři? Doufám, že vezmete svou dívku s sebou; Vy nevíte, co to je, když se nám ženským stýská. Srdečně Vás, Arturku, zdraví Vaše Marta Matesová.

Tak, Toníku, co tomu říkáš? Já vím, že to není žádný duchaplný dopis; je to docela slabý výkon po stránce stylu a zajímavosti; ale člověče, jaké to vrhá světlo na Martičku a na její poměr k tomu chudáku Arturovi! Nikdy bych jí nebyl tak věřil, kdyby mně říkala co chtěla; ale tady jsem měl v ruce něco tak bezděčného, tak mimo její vůli . . . Tak to vidíš, že pravda, neklamná a nepochybná pravda se zjeví jenom nedopatřením. Já bych byl brečel radostí - a přitom hanbou, že jsem tak pitomě žáril.

Co jsem potom udělal? Inu, svázal jsem provázkem akta vraždy Hugona Müllera, zavřel je do zásuvky a den nato jsem byl ve Františkových Lázních. Když mě Martička uviděla, začervenala a zajíkla se jako holčička; vypadala, jako by provedla něco hrozného. Já nic. Franci, povídá za chvíli Martička, dostal jsi můj dopis?

Jaký dopis? divím se. Ty mi toho píšeš po čertech málo.

Martička se na mne zaraženě dívá a vydechne, jako by se jí ulevilo. Tak já jsem ti jej asi zapomněla poslat, řekla a hrabala se v taštičce, až vylovila takový trochu zmuchlaný list. Začínal slovy: Drahý Franci! Musel jsem se v duchu smát. Pan Artur už asi obratem vrátil, co mu nepatřilo.

Pak už o tom nepadlo ani

slovo; to se rozumí, začal jsem jí vykládat o tom zločinu Hugona Müllera, který ji tak moc zajímal. Myslím, že dodnes věří, že jsem ten dopis vůbec nedostal.

No, a to je všechno; od té doby je u nás aspoň pokoj. Řekni, nebyl jsem blbec, že jsem tak sprostě žáril? To víš, teď to hledím Martičce vynahradiť; z toho dopisu jsem viděl, jak se chudáček o mne stará. Tak, teď už je to venku; člověk se víc stydí za svou pitomost než za své hříchy.

Ale to máš klasický příklad, jakou průkaznou sílu má taková čirá a bezděčná náhoda, že?"

Přibližně v téže době řekl mladý muž, zde nazývaný Arturem, paní Martičce: "Tak co, holčičko, pomohlo to?"

"Co, miláčku?"

"Ten dopis, cos mu tehdy jako nedopatřením poslala." "Pomohlo," řekla paní Marta a zamyslela se. "Víš, hochu, já se ti až stydím, že mně on, Franci, teď tak hrozně věří. On je na mne od té doby tak hodný . . ."

Ten dopis ti pořád nosí na srdci." Paní Marta se zachvěla. "Je to vlastně strašné, že . . . že ho tak klamu, nemyslíš?"

Ale pan Artur to nemyslí; aspoň tvrdil, že rozhodně ne.